

LBRIS

We know
books

CARO CLAIRE BURKE

**O soție
din alte vremuri**

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

LITERA
București

Aceasta este ultima zi a vieții pe care mi-am creat-o. M-am trezit cu două minute înainte să sune alarma, ca de obicei. Ceasul afișează 5:58, și *ping*: cu ochii larg deschiși, gata să întâmpin o nouă zi. Niciodată nu mi-a fost greu să mă trezesc dimineața. Și nici nu am folosit butonul de amânare a alarmei, nici măcar o dată de când mă știu. Cumpătarea ajută. Nu beau. Mai ajută și autodisciplina. M-am născut cu autodisciplină din belșug, practic dau pe dinafară – de asta cred că nu am avut probleme de nici un fel în viață. Nici ca mamă, nici ca soție, nici în afaceri și nici în slujba Domnului. Le-am luat pe toate drept o serie de sarcini zilnice de îndeplinit la timpul oportun și în ordinea cronologică corectă. Știu că pentru alții nu este la fel de ușor, dar pentru mine este.

De asta mă plăceau toți străinii aceia.

De asta și datorită banilor. Cu siguranță și banii au contribuit.

Era iarnă. Ianuarie. Un front de aer rece tocmai străbătuse trecătoarea. De lângă fereastra dormitorului meu, caloriferul împrăstia aer fierbinte. Afară, cerul era

de un negru adânc ca moartea și așa urma să rămână câteva ore. Ferma noastră era cuibărită printre pajiștile vâlurite dintre două lanțuri muntoase din Idaho, ceea ce însemna că soarele nu se ivea până la ora nouă în lunile de iarnă. Locuiam la cinci mile¹ de șosea, pe un drum de țară sinuos, acoperit cu pietriș. Nici avioane nu treceau pe deasupra.

În întuneric am ascultat mugetul îndepărtat al iubitei noastre vacuțe de lapte, Sassafras. După înălțimea și registrul sunetului, îmi dădeam seama că soțul meu, Caleb, o mulgea. Cât se poate de punctual. Bărbatul meu este tare priceput.

Soțul meu nu avea autodisciplină înainte să mă întâlnească. Era cel mai mic din cinci băieți, prâslea (cel voinic) dintr-o dinastie americană. Tatăl lui era ultimul dintr-un șir lung de senatori, la momentul acela implicat până peste cap în alegerile prezidențiale (a treia oară-i cu noroc!); mama lui era casnică și își petrecuse mai toată viața înecându-se în chardonnay. Împreună, printr-o combinație aproape fatală de neglijență paternă și înțelegere maternă, îl crescuseră pe Caleb molâu, răsfațat și afectuos. Însă singurul lucru mai valoros decât o persoană cu daruri de la Dumnezeu este o persoană dispusă să învețe, iar soțul meu, *bărbatul acela*, fusese dispus să învețe.

Iar eu cine eram?

O creștină desăvârșită. Zvârluga americană fără stare, fata de vis din cele mai profunde și mai întunecate fantezii ale acestei națiuni. O mamă așa cum își dorea să devină orice femeie și o soție pe care orice

¹ Unitate de măsură a lungimii în sistemul anglo-saxon; 1 milă = 1,609 kilometri

bărbat voia să o găsească acasă. Ca o călugăriță într-un film porno, nu avea deloc sens, dar în același timp, pe cuvânt, funcționa.

Numele meu este Natalie Heller Mills și eram foarte pricepută la a trăi.

În tăcerile dintre gemetele de plăcere aproape umane ale lui Sassafras (uneori glumeam spunând că soțul meu are o amantă bovină, *ha, ha!*), auzeam sporovăiala îndepărtată din cotețul păsărilor, acel *clocclocclocc* meditativ care ne servea drept dispozitiv de zgomot alb la fermă. Iubeam găinile acelea. Erau domesticite ca niște câini și blânde ca niște copilași. Uneori mă duceam la coteț numai ca să stau cu ele. Îmi plăcea să le mângâi gâtul mătăsoș și le lăsam să ciugulească din palmele făcute căuș.

Urma să le omorâm în scurtă vreme. În întuneric simțeam cum îmi lasă gura apă. În ultima vreme tânjeam după o supă proaspătă de pui. După ce ai învățat să o faci în casă, cea cumpărată de la magazin are gust rânced.

Prin ușa întredeschisă a dormitorului se revărsară râsete de băiat. Copiii erau câteva uși mai încolo, la micul-dejun. Am închis ochii, simțind ritmul casei ca pe bătaia unei inimi. Bona Louise – *un dar de la Dumnezeu pentru familia noastră* – era la aragaz și făcea clătite. Producătoarea Shannon – *mâna mea dreaptă* – era lângă chiuveta din bucătărie, unde pregătea echipamentul video pentru o zi lungă de muncă. Stetson și Samuel – *flăcăii mei dragi* – stăteau la masă, împingându-se și trăgând unul de celălalt în mod egal. Clementine – *fiica mea cea mare, care mă transformase în mamă* – stătea în capul mesei, ignorându-și frații și citind o carte. Bona Aimee – *ofițerul nostru secund* – se mișca prin colțurile

îndepărtate ale casei, trezindu-le pe cele mici, sărutându-le pleoapele somnoroase și manevrându-le cu blândețe spre această nouă zi. O va duce pe una dintre ele în bucătărie, i-o va pune în brațe bonei Louise și se va întoarce să o ia pe cealaltă.

Am închis ochii și am rostit în șoaptă mulțumirile înălțate zilnic către Domnul pentru tot ce mi-a dăruit.

– Îți mulțumesc, Părinte, pentru Caleb. Îți mulțumesc pentru Moștenire. Mulțumesc pentru Clementine, Samuel, Stenson, Junebug, Jessa și pentru îngerașul căruia încă nu i-am dat un nume.

Mâna mi s-a dus instinctiv către abdomen, oprindu-se pe înălțimea unei curburi. Aveam treizeci și doi de ani. Însărcinată în șase luni cu cel de-al șaselea copil. Era cea mai ușoară dintre sarcinile de până atunci – deși toate sarcinile mele fuseseră relativ liniștite. Eram făcută să fiu mamă. Nu mă simțeam nicicând mai aproape de El decât atunci când mi se încredința sarcina de a duce în pânțece una dintre creațiile Sale.

(Înțelegi ce zic? Perfect.)

Sub mâna mea, bebelușul s-a întors ușurel pe o parte. Mica mea creatură marină. O iubeam atât de mult.

– Îți mulțumesc că ne păzești animalele, Doamne, și pentru că ne-ai ajutat să trecem de cinci milioane pe Instagram în săptămâna aceasta. Mai avem nevoie de numai câteva suflete ca să ajungem la un milion pe YouTube, Doamne. Prin voia Ta și numai prin voia Ta am atins atâtea inimi și suflete. În numele Tău muncesc, ca să aduc lumii adevărul Tău.

Am simțit un val de greață și am rămas nemișcată sub umbra lui. Uneori mă îmbolnăvea gândul la cât de perfectă era viața mea și cât de bine mă pricepeam să o trăiesc.

Pe noptiera de alături, telefonul meu prinse viață. Am întins o mână și l-am oprit, apoi am dat în lături cearșafurile și m-am ridicat.

Nu beneficiaserăm întotdeauna de un asemenea ajutor. În primii ani, la fermă nu ne aflam decât noi și copiii. Când am rămas însărcinată a patra oară, am angajat-o pe bona Louise. Când am rămas însărcinată cu al cincilea copil, am angajat-o pe bona Aimee, iar la scurtă vreme după aceea pe producătoarea Shannon. Angajații pe care îi aveam acum erau mai mult decât suficienți. Îmi ofereau libertatea de a fi prezentă atât alături de copii, cât și alături de următorii mei în toate felurile în care aș fi dorit, pe tot parcursul zilei. Asta înseamnă să fii mamă, soție și influenceriță simultan: parcă ai alăpta trei bebeluși în același timp. Sau ai seduce trei bărbați deodată.

De ce nu îi arăți niciodată pe cei care te ajută din spatele camerelor?

– Îi iubim pe angajații noștri ca și cum ar face parte din familie și de aceea ne străduim să le apărăm intimitatea, așa cum au solicitat. Nu mi-aș ierta-o dacă apariția pe contul meu de socializare i-ar pune într-o postură neplăcută.

Când am intrat în bucătărie, producătoarea Shannon se ocupa într-un colț cu instalarea unui trepied, iar cei patru copii mai mari luau micul-dejun la masă, îmbrăcați în pulovere groase din lână. Bona Louise o ajuta pe Jessa, fetița noastră de trei ani și jumătate, să-și toarne suc de portocale în pahar.

– Pot *singură*, a scâncit Jessa.

Bona Louise, care se ocupa și de educația la domiciliu a copiilor, a încuviințat din cap și a spus:

– Sigur că poți. Uite. Acum torni singură. Ești o fetiță mare.

Jessa a zâmbit larg, afirmarea verbală a autonomiei sale fiind de ajuns să o facă să uite că mâinile bonei Louise nu părăsiseră paharul.

– Fetiță mare, a repetat ea ca un ecou.

Bona Louise a aplecat paharul, iar fetița mea a băut lacomă. Am privit aprobatoare sucul gros care i se scurgea pe bărbie. Sucul de portocale era făcut în casă. Rețeta urma să fie încărcată pe internet către sfârșitul săptămânii.

– Bună dimineața! le-am zis tuturor celor din încăpere.

Șase capete s-au întors spre mine. Un cor ciripitor de „Neața, mămico!” s-a auzit drept răspuns.

Am înconjurat masa, depunând câte un sărut pe fiecare obrăjor perfect, ciufulind fiecare căpșor perfect. Toți copiii mei, chiar și băieții, purtau părul lung. Fetele semănau cu mine: pistruiate, cu fețe prelungi, părul negru de culoarea pământului de flori, expresii înclinate spre o seriozitate pătrunzătoare. Dacă ne surprinzi pe una dintre noi într-un moment de îmbufnare, ai avea motive să te gândești la chipul unui martir de secol XVI aflat în greva foamei. Cât despre băieți, ei semănau cu Caleb: obraji rumeni, zâmbete largi, deschise. Când mergeau în grup (și o făceau adesea, căci băieții îl venerau pe Caleb), mă făceau să mă gândesc la un trio de politicieni mergând în aceeași cadență și căutând copii pe care să îi sărute.

Rareori acordam atenție diferențelor dintre copii. Și fetele, și băieții vorbeau în același fel, râdeau în același fel. Hainele lor erau un curcubeu de culori neutre.

Același set de tonuri oliv, bej și ocru se rostogolea pe ramurile tot mai întinse ale arborelui nostru genealogic de zece ani deja.

Este uimitor cât de mult poate dura bumbacul de calitate.

M-am îndreptat către cei doi băieți ai mei, Stetson și Samuel. Stetson avea nouă ani, un an mai mult decât Samuel, dar încă de vara trecută băieții aveau aceeași înălțime și aceeași greutate. Cu părul lor lung până la umeri și felul în care păreau să facă totul – alergau, se jucau, își îndeplineau obligațiile gospodărești, își îndeșteau mâncarea în gură – la unison, cu mișcări smucite, neîndemânatic, îmi aminteau de o pereche de ponei de dresaj.

Mi-am pus câte o mână pe capetele lor în timp ce mâncau cerealele cu pofta tipică unor băieți și le-am simțit țestele mișcându-mi-se sub palme ca manetele unor buldozere posedate.

– Ce aveți pe listă pentru astăzi, băieți?

– Tre’ să construim un ocol nou pentru juninci, a zis Stetson cu gura plină.

– Îhî, am făcut eu. Tati o să fie mulțumit că îl ajutați.

– Tati a zis că pot folosi pistolul de cuie.

Samuel l-a împins pe Stetson, făcându-l să scape din mână lingura plină cu cereale, care a căzut cu un zângănit pe podea.

– E rândul *meu* să folosesc pistolul de cuie.

– O să-l folosiți *amândoi*, am spus. Bonă Louise...?

Femeia a dat din cap în semn că a înțeles, a șters sucul cu pulpă de pe obraji și bărbia Jessei, apoi s-a apucat să curețe mizeria de pe podea.

Oamenii refuzau să creadă că toți copiii mei erau atât de ascultători ca în filmulețele de pe internet. *Este imposibil ca viața lor să fie cu adevărat așa!!!* scriau

Femeile Furioase. (Așa le numeam eu și Caleb. Femeile Furioase.) La care eu replicam astfel: nespunând nimic, desigur. Datoria unei mame este să-și protejeze copiii de lumea din afara casei. Nu era nevoie ca vreo vrăjitoare urâcioasă din Manhattan să vadă cât de agresiv era Samuel cu fratele său (ba chiar și cu surorile sale uneori), nu era nevoie să asiste vreuna dintre ele la crizele zilnice de nervi ale lui Stetson din cauza aritmeticii (îl iubeam pe băiat, dar nu fusese dotat cu porția standard de istețime). Dacă Femeile Furioase ar fi aflat despre cusururile copiilor mei, setea de sânge le-ar fi scos din minți. Pe deasupra, ar fi fost foarte tulburate. Nici una nu își dădea seama, desigur, dar aveau nevoie de mine la fel de mult cât aveam eu nevoie de ele. Era o simbioză. Eu eram rechinul, iar ele cele cinci milioane de peștișori care își culegeau nutrienții de pe burta mea.

Niște idioate. Disperate să mă mănânce. Nu pricepeau defel că eu eram cea care le ținea în viață.

Cum te simți când știi că milioane de oameni din toată lumea cunosc detalii intime despre copiii tăi?

–Nu expun decât câteva momente bine alese din viața lor. Și, oricum, nici unul dintre ei nu are acces la ecrane – apropo, ai citit studiile? Cele în legătură cu efectele pe care le are timpul petrecut în fața ecranelor asupra creierului unui copil? Dacă mă întreb pe mine, copiii mei o duc mult mai bine în casa asta, unde apar ocazional în înregistrările video de pe contul meu, decât într-o altă casă, unde s-ar holba la un iPad toată noaptea. Să fim serioși! Un cloncănit înțelegător, apoi: Este o adevărată epidemie. Foarte trist. Ar trebui să te interesezi de chestiunea *asta*.

*

–Te-ai trezit devreme, am remarcat către producătoarea Shannon în timp ce îmi turnam o cafea.

–Nu am putut să dorm, a zis ea.

Privea încruntată la unul dintre butoanele camerei de filmat, întorcându-l într-o parte și în cealaltă cu o expresie morocănoasă pe chip. Când venise la fermă, Shannon avea nouăsprezece ani, se retrăsese de la Colegiul Barnard, avea părul roz și un inel în nas și era dispusă să presteze o muncă specializată pe un salariu de lucrător necalificat. Acum avea douăzeci și unu de ani. Inelul din nas nu dispăruse; rozul părului fusese abandonat în schimbul castaniului său natural. Nu eram sigură dacă lucrul acesta indica o schimbare de identitate sau mai degrabă acceptarea practică a realității unei vieți trăite la o oră depărtare de cel mai apropiat oraș. Nu există multe saloane de coafură în vecinătatea unei ferme de două sute de hectare.

Am făcut o pauză, după care am întrebato prevenitoare:

–Ai din nou visele acelea?

Ea și-a întors privirea spre mine.

–Cine ți-a spus?

În visele acelea, Shannon stătea pe un deal din apropiere, de unde privea cum arde ferma până la temelii. Toate erau cuprinse de flăcări: casa, cotețul, grădinile. Mingi de foc de dimensiunea unui automobil cădeau din cerurile purpurii. În timp ce focul se răspândea peste câmpuri, ea o lua la goană – sau încerca să o ia la goană – pe când hambarul se prăbușea și animalele urlau printre ruine. Uneori ne vedea în depărtare, făcându-i semne. Spunând ceva. Iar alteori – când visul dura destul de mult – vedea fascicule de lumină